

[Bertel Haarder]

store behov for at have 4 års perspektiv med ind i finanslovgivningen. Hvad er der kommet ud af det, hr. finansminister?

Jeg ved godt, det ikke er finansministerens skyld alt sammen, men jeg tror, vi alle føler det voldsomt utilfredsstillende med denne måde at finanslovgive på. Er der et lille håb et eller andet sted i forbindelse med omlægningen af finansåret, er der et lille håb om, at vor finanslovgivning her kunne få en lidt mere intelligent form, så at vi brugte vore kræfter på det væsentlige og ikke spildte dem på små detaljer, som vi alligevel ikke kan lave om på?

Jeg vil nævne, at det jo ikke blot er et spørgsmål om, at vi herinde føler det utilfredsstillende, at vi ligesom ikke kan ændre på tingene det førstkommande år. Det er ikke kun det. Det er også det, at de offentlige styrelser, som skal udføre eventuelle politiske beslutninger om ændringer, har behov for et langt varsel; de har behov for, at vi i tide signalerer, at på det og det felt skal der altså ske en vis begrænsning over en årrække, for det har folketinget gennem sine budgetoverslag fastsat at der skal være. Hvis det bliver signaleret i tide, så er der næsten ingen ende på, hvad man kan lave om på. Hvis man ikke signalerer det i tide, så er der næsten intet, man kan lave om på.

Det er ud fra enhver betragtning noget, som egentlig burde have været hovedemnet for dagens finanslovdebat, for hvad er vores situation her i dag? Det er et stagnerende samfund med en indkomstmasse, som skal beskattes, og som ikke stiger så hurtigt, som vi gerne ville have det, samtidig med at den offentlige sektor stiger hurtigere på grund af øgede sociale behov osv. – alt det kan finansministeren udenad. Vi har altså et stagnationsproblem, og det vil sige, vi kan ikke længere prioritere på den måde, at vi vedtager, hvor vi skal udvide, og hvor vi skal lade være at udvide; vi er nødt til at diskutere, hvor vi skal udvide, og hvor vi til gengæld må indskrænke. Og disse indskrænkninger, som kan være nødvendige, for at vi kan få penge tilovers til nye og tiltrængte formål, kan vi ikke vedtage på den måde, vi her finanslovgiver på, dem skal vi vedtage på en meget langsigtet facon, så det forekommer hensynsfuldt over for dem, som det berører.

Der er jo partier her i salen, som har lavet de mest utrolige ønskesedler for, hvad man

kunne tænke sig at bruge flere penge til. Der er vist ikke noget parti, som ikke har skrevet sådan nogle ønskesedler, og jeg har selv været med til at forsvare en ønskeseddel her på talerstolen for pensionsområdet. Vi har også haft en debat om småbørnsfamiliers vilkår, hvor socialministeren bagefter hviskede til mig, hvad den dag ville koste, hvis det blev vedtaget. Det var adskillige milliarder kroner. Til alle disse ønsker må man sige: ja men det har vi ikke råd til. Det har vi kun, hvis vi kan ændre prioriteringen inden for den offentlige sektor. Og så er spørgsmålet: kan vi det? Nej, det kan vi ikke, for finansåret skal begynde allerede den 1. april, og dér kan vi ikke nå at lave om på nogen ting. Derved får vi den tilstand, som allerede hr. Poul Dam gjorde opmærksom på, da han endnu var i tinget: at alt det, vi har, får lov til at fortsætte, mens nogle nye behov, som måske er meget mere velbegrundede, ikke bliver tilgodeset, simpelt hen fordi de er nye. Derpå kender man en stagnerende økonomi, og det kendetegner jo den danske offentlige sektor meget godt.

Jeg ville så gerne, om der som led i finansministerens svartale her kunne komme et lille bitte håb om, at der var en lille ændring på vej; i så fald ville jeg bede ham nævne det, for så ville det da være en trøst midt i al begrædeligheden.

Ebba Strange (SF):

Det finanslovsforslag, der behandles i dag, behandles jo i meget høj grad på baggrund af indgåede forlig, og det sætter på forhånd nogle grænser for, hvad der overhovedet kan lade sig gøre inden for dette finanslovsforslags rammer. Det behandles, så vidt jeg kan se, også på baggrund af en aftale, som vi har hørt og læst om på forhånd er indgået imellem socialdemokratiet og det radikale venstre, en aftale, der – efter hvad jeg har fået at vide – har til formål at udfylde augustforlig I's spareaftale.

Socialistisk folkeparti har hverken lod eller del i augustforlig I, og vi har derfor heller ikke hverken lod eller del i spareaftalen. Det er vi meget glade for, fordi vi vender os imod det indkomstpolitiske grundlag, der både er socialdemokratiets og det radikale venstres. Og vi vender os mod, at man i den situation, vi står i i øjeblikket, skal skære ned